

Publicerad 2011-04-10 20:43 av David Unger

En sestina (sextin)

Tonårskärlek

När våren kommer hit till Svea rike
och ljuset vänder åter till vårt land
vill ingen längre gråta bittra tårar
för det som var ifjol och ej är längre,
för överallt syns nya knoppar springa
och kärleken den spirar överallt.

Den kärleken blir för de unga allt
och inget mer de önskar av det rike
de helt förblindade syns genom springa.
De tror de flyger högt upp ovan land,
för ingenting bekymrar sinnet längre
och aldrig mer skall de väl gråta tårar.

För vem kan veta mer om salta tårar?
En tonåring vet alltid bäst om allt,
den vill ej sitta still och lyssna längre
på råden från de äldre i vårt rike,
den vill på egen hand få se det land
ur vilket sådan visdom kunde springa.

Men ser för allt i världen ej den springa
som längre fram alltjämt kan skapa tårar,
som löper som en flod igenom land,
i deras mur, och kan rasera allt.
Då finns snart ej det stolta kungarike
som byggdes för att vara mycket längre.

För utan tillsyn blir den springan längre
och snart syns fukt som därigenom springa.
Det vatten som gav näring åt ett rike
så ädelt, sipprar fram där nu som tårar;
de älskande som hade offrat allt
står snart förutan livskraft i sitt land.

Men evigt rikt står aldrig något land,
och snart så orkar de ej gråta längre
då kanske de på nytt kan se på allt

och undra varför så de skulle springa
med risken som det innebar för tårar
och ett på livskraft helt dränerat rike.

Då kanske ändå allt kan ros i land
när ej ett rike skall regeras längre
och de ej måste springa ifrån tårar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren David Unger med Poeter.se id #29014 innehar upphovsrätten